

FAULA PRELIMINAR

Quan, després de molta brega, la tripulació de la barca de pesca aconseguí de pescar l'ampolla que surava entre dues aigües, hom trobà a dins aquest missatge:

«Soc X., supervivent de l'enfonsament del transatlàntic Z. Per voler de Déu he arribat a una illa fins ara deserta i des d'ara intensament poblada per mi. Envio aquest missatge perquè ningú no em cerqui car soc, certament, un naufrag feliç».

Avui he estat a punt de morir. Sospito que aquesta notícia no ha de tenir per al possible lector d'aquest missatge imprès la qualitat dramàtica que, almenys teòricament, ha de tenir per a mi.

Conec les meves limitacions —dintre del que les meves limitacions em permeten de conèixer-me a mi mateix— i a aquestes altures no em faig il·lusions quant al possible ressò que la notícia de la meva mort —si s'hagués produït— hauria assolit. No dubto que alguns amics, en llegir la nova al diari, no pas a primera plana sinó a la columna de fets diversos i en l'estil peculiarment híbrid dels diaris del nostre país, haurien brandat el cap amb relativa melangia.

«Mira com ha hagut d'anar a petar, al capdavall», hauria dit el més explícit.

Els altres, en trobar la nova entre les breus notícies de la secció d'accidents, haurien pensat, potser: «Ho diré a en Tal, que em sembla que el coneixia». I després, ho haurien oblidat.

Tot això tant me faria, a mi; de debò. Ja fa temps que he comprès que he arribat —socialment parlant— a

aquell estadi d'anorreament en què ni mort no puc ser notícia: el darrer grau de l'anul·lació social.

I ho he comprès amb una joia profunda, amb aquesta joia que m'has deixat a les mans i al cor, Maria; que em fa companyia tothora i té la mateixa veu, i l'aire teu, i sense ser tu mateixa és talment com si ho fos.

Sí; avui he estat a punt de morir. D'una manera no gens original. Dessota les rodes d'un automòbil, cap a les onze del matí, d'un matí de dimecres del mes de novembre, al carreró de la dreta de la Diagonal, anant en direcció a Pedralbes, i a l'altura de la Rambla de Catalunya-Balmes.

Ni tan sols ha estat un automòbil important, senyorívol, sinó un vehicle de tercera, quarta o desena mà, conduït prudentment per un bon senyor que semblava molt de sa casa, i que quan ha baixat per collir-me de terra encara estava més groc que no pas jo.

El cas és que jo badava —tu em vas ensenyar de fer-ho, Maria—, i he relliscat —tu no em vas ensenyar de fer-ho, però ho he fet pel meu compte—; he relliscat en una tija de clavellina caiguda a la vorera, davant de la paradeta de flors d'aquella venedora ambu-

lant que s'instal·la habitualment prop de l'església de Pompeia.

Com era d'esperar, s'ha produït de seguida un remolí de vianants teòricament alarmats positivament decebutos a l'entorn de la meua carcassa estenallada (per això alarmats) però relativament intacta (per això decebutos). El pobre senyor de sa casa que conduïa el venerable vehicle repetia a qui volgués escoltar-lo (ningú, de fet) que jo m'havia «llançat sota les rodes», asseveració palesament exagerada, perquè jo ni les havia vistes, les rodes: senzillament, he relliscat en la tija de la clavellina, just quan anava a baixar de la vorera, i l'automòbil ha hagut de parar a dos pams del que en altre temps jo creia un ésser privilegiat sense que ho fos, i ara ho és sense que ningú més que jo —i tu, Maria— ho sàpiga.